

נספח 3

רשימת התקופות על-פי סדר כרונולוגי. לכתוב על כוסות ולבלגן.

1. בריאת העולם
2. המבול
3. עקידת יצחק
4. יציאת מצרים
5. מעמד הר סיני
6. חטא המרגלים
7. הכניסה לארץ
8. בית המקדש הראשון
9. גלות בבל
10. בית המקדש השני
11. גירוש ספרד
12. השואה
13. הקמת המדינה
14. מלחמת ששת הימים ושחרור ירושלים

נספח 4

"כולם לשבת!" אמרה המורה צילה והניחה את תיקה על השולחן. "יאיר, שב! דניאל, אני כאן! נועם, למה תמיד כולם צריכים לחכות לך?"

חלפו מספר דקות, וכולנו ישבנו במקומותינו. "אני מחכה לשקט!" זעמה המורה צילה. אבל השקט שחיכתה לו הופרע בלחששים וזמזומים.

"אני לא מבינה איך אתם לא מתביישים!" הטיחה בנו המורה צילה. החלפנו מבטים.

"על מה את מדברת, המורה?" שאל רועי.

"על מה אני מדברת???" נבחה המורה, "אני חושבת שיש בכיתה הזאת כמה ילדים שיודעים טוב מאוד על מה אני מדברת!" מזווית העין ראיתי איך יואב מזדקף במקומו.

"מישהו רוצה לספר לנו במה מדובר, או שאני צריכה להגיד בעצמי?" שאלה המורה צילה ונתנה בנו מבט מבשר רעות.

ברוכי צבט במותני. "הי, טוביה, אתה חושב שהיא מתכוונת אלינו?" הוא לחש.

"אני לא יודע, עניתי. "אני מקווה מאוד שלא..."

"זה נשמע שכן..." ענה לי ברוכי בלחשיה.

"מה פתאום... " ניסיתי להישמע בטוח בעצמי, "אתה מכיר את המורה צילה. וחוץ מזה, איך בדיוק---"

"ברוכי וטוביה!!! אתם מוסיפים חטא על פשע!!! אם זה לא היה חשוב – כבר מזמן הייתם שניכם עפים מהכיתה!"
ברוכי הגניב אלי מבט מבוהל.

"קיבלתי היום מכתב בעילום שם." פתחה המורה, "במכתב הזה היתה כתובה האשמה מאוד חמורה כלפי כמה ילדים מהכיתה הזאת. אני לא אומרת על מה ובמי מדובר, מפני שטרם בדקתי את אמיתות הדברים. אבל אני דורשת שאם יש מישהו שידוע משהו – שייגש אלי בהפסקה. אם עד השיעור הבא אני לא אקבל שום מידע – אני אאלץ לנקוט באמצעים חריפים!!!" המורה השתתהה לרגע, מעבירה מבט בוחן על כל ילדי הכיתה. כשהיא הביטה בי, התכווצתי במקומי. "עכשיו הוציאו חוברות חשבון ופתחו בעמוד 43." היא פנתה אל הלוח והתחילה להעתיק את התרגיל הראשון.

פתחתי את החוברת, אבל לא הצלחתי להתרכז. אחרי רגע פתק לבן נחת על שולחני. קפצתי בבהלה והצצתי במורה צילה. היא לא שמה לב. פתחתי את הפתק. "לא נספר לך שיש דבר. יהיה מסדר. וואי." זרקתי מבט אל יואב. הוא ישב, עסוק בפתרון תרגיל בחוברת. כעבור רגע הרים את מבטו וקרץ אלי. הרכנתי את ראשי אל החוברת, רגוע יותר. לא עברו כמה דקות, ופתק נוסף נחת על שולחני. "אני יודע שאתה עשית את זה, ואני הולך לספר למורה. תגידי שלום לבית-ספר, בטוח יעיפו אותך..." הפתק לא היה חתום. העברתי את מבטי על כל ילדי הכיתה. לפתע ראיתי את אייל מתבונן בי בחיוך זדוני. משהבחין במבטי – מיהר להסב את מבטו ולהעמיד פנים שהוא פותר את תרגיליו.

מעכתי את הפתק בידי. אייל. רק זה חסר לי. אייל המלשן, החנפן. אייל, שרק אתמול הוא ואני הלכנו מכות במגרש. אני ניצחתי, כמובן, וקיבלתי תשואות מחבריי. עכשיו, במבט לאחור, הייתי מוותר על הניצחון המפואר. אם אייל ילך למורה – יעיפו אותי מבית הספר, יקראו להורים... אילו רק יכולתי להחזיר את הגלגל לאחור... אסור, אסור שאבא ידע מה עשיתי! זה ישבור אותו לגמרי...

"טררררררררררררררררררררררר!" צלצל הפעמון קטע את הרהורי. ראיתי את אייל קם ממקומו ויוצא מן הכיתה.

"טוביה, מה אתה לחוץ?" ניגש אלי יואב. "זה לא היה כל-כך נורא. וחוץ מזה – אף אחד לא ילשין עליך."

"אף אחד לא ילשין עלי?" כמעט צעקתי עליו. "אף אחד?!?! תסתכל על זה!!!" דחפתי לידו את הפתק של אייל.

יואב קרא את הפתק של אייל וקימט את מצחו. "אבל... איך הוא יודע?"

"אני לא יודע, ולא אכפת לי!" עניתי לו. "אני רק לא רוצה שיעיפו אותי מבית הספר!!!"

"לא יעיפו אותך," אמר לי ברוכי. "במקרה הכי גרוע – יזמינו את ההורים שלך."

זה באמת המקרה הכי גרוע שיכול להיות, חשבתי בליבי. כבר עדיף שיעיפו אותי מבית הספר. "לא, רק שלא יזמינו את ההורים שלי!"

"מה, מה הבעיה שלך, טוביה?" יואב שאל אותי בתימהון. "אז ההורים שלך יענישו אותך קצת... נו, אז מה?"

"לא... לא... יואב, אתה לא מבין... זה מסובך..."

"מה? על מה אתה מדבר?" שאל יואב.

"אני... אם אבא שלי ידע מזה הוא לא יעניש אותי, אמרתי. "זה יהיה הרבה יותר גרוע..."